

Jachid og Jechidah

Í einum fongslí, har sálir, ið skulu til Sheol — Jørðina rópa tey tað har — biða eftir at verða týndar, sveimaði kvennsálin Jechidah. Sálirnar gloyma sitt upphav. Purað, gloymskunnar eingil, hann, sum slökkir Guds ljós og fjalir andlit Hansara, hevur valdið alla staðni, har Gud ikki er. Uttan at geva gætur, at hon var ættað undan Hásæti Dýrdar, hevði Jechidah syndað. Hennara óvund hevði volt nógvar trupulleikar í ti heimi, har hon búði. Hon hevði lagt allar kvenneinglar undir at friggja við unnusta sínum Jachidi, hevði ikki bara spottað Gud, men eisini avnokað hann. Sálirnar, segði hon, vóru ikki skaptar, men vóru kynnaðar upp úr ongunum; tær høvdu hvørki kall ella endamál. Hóast myndugleikarnir vóru ógvuliga tolir og lagaligir, varð Jechidah til endans dømd til deyða. Dómarin ásetti lötuna, tá hon skuldi fara niður í tann kirkjugarðin, ið kallaðist Jørðin.

Verjin hjá Jechiduh skeyt málið inn fyri Himmalsins Hægstarætt og sendi enntá eina skrivliga bøn til Metatron, Andlitsins Drott. Men Jechidah var so full av synd og so óflættilig, at einki vald kundi bjarga henni. Hjálparmennir tóku hana, skræddu hana frá Jachidi, kliptu veingirnar av henni, kliptu hárið á henni og lótu hana í eina langa hvíta likverju. Hon slapp ikki longur at lýða á hvalvanna tónleik, at lúka angarnar úr Paradisi og at grunda yvir Toruhnnar loyndarmál, sum eru sálini matur og drekka. Hon slapp ikki longur at baða í brunninum við balsamolju. Í fangaholinum var myrkríð úr ti niðara heiminum longu um hana. Men hennara størsta kvøl var hennara longsul eftir Jachidi. Hon rakk honum ikki longur við tonkunum. Heldur ikki fekk hon sent honum boð, tí allir tænararnir vóru tiknir frá henni. Eftir hjá Jechiduh var bara óttin fyri deydánum.

At doyggja var ikki sjáldsamt, har Jechidah búði, men deyðin søkti bara óvandaligar, útlúgvadar sálir. Akkurát hvat ið hendi tey deyðu, visti Jechidah ikki. Hon ívaðist ikki í, at tá ið ein sál fór niður til Jarðar, var tað fyrri at verða týnd, hóast tey gudsóttandi hildu fast um, at ein livsneisti var eftir. Ein deyð sál fór alt fyrri eitt at rotna og var skjótt huld av einum slýggjutum evni, ið æt sáð. Síðani varð hon av einum gravara potað í móður liv, har hon gjørdist til eitt slag av soppi og síðani var nevnd eitt barn. Seinni byrjaðu pinslurnar í Gehenna: føðing, vøkstur, strev. Tí sambært siðalærubókunum var deyðin ikki tað seinasta stigið. Tá hon var reinsað, vendi sálin aftur til sitt upphav. Men hvat prógv var fyrri slíkari hugsan? Tað Jechidah visti, var eingin nakrantíð vendur aftur av Jørðini. Tann upplýsta

Jechidah helt, at sálin liggur og rotnar eina stutta tíð og so fúnar burtur í eitt myrkur, haðani ikki vendist aftur.

Nú var lötan komin, tá Jechidah mátti doyggja, mátti søkka niður til Jarðar. Skjótt fór Deyðans Eingil at koma til sjóndar við eldsverði sínum og við túsund eygum sínum.

Í fyrstuni hevði Jechidah grátið uttan steðg, men so vóru tárini hildin uppat. Um hon vakti ella svav, Jachid fór ikki úr huganum á henni. Hvar var hann? Hvat gjørdi hann? Hvørjum var hann saman við? Jechidah visti væl, at hann kundi ikki syrgja um hana í allar ævir. Kring hann vóru vakrar kvinnur, heilag djór, einglar, kruebar, serafar, ayralimar, øl

við tølendi valdi. Hvussu leingi var ein sum Jachid mentur at stýra síni girnd? Hann, eins og hon, var vantrúgvinn. Tað var hann, sum hevði lært hana, at andar vóru ikki skaptir, men vóru eitt úrslit av livsins menning. Jachid trúði ikki upp á tann fria viljan, heldur ikki uppá, at gott og ilt í evstu syftu vóru til. Hvat fór at tálma honum? Ivaleyst lá hann longu í fanginum á onkrum guddómi og segði tær somu søgurnar, sum hann longu hevði sagt fyri Jechiduh.

Men hvat kundi hon gera? Í hesi myrkastovuni helt alt samband við glæstriborgirnar uppat. Allar hurðar vóru afturlatnar; hvørki grið ella vakurleiki sluppu inn higar. Tann einasti vegurin úr hesum fongslí gekk niður til Jarðar og til alt tað ræðuliga, ið kallaðist hold, blóð, mergur, nervur og andi. Teir gudsóttandi einglarnir lovaðu uppreisn. Teir lærdu, at sálin dvaldist ikki á Jørðini um ævir, men at hon vendi aftur til tað Hægra Hvalvið, tá hon hevði liðið sín straff. Men Jechidah, ið var nýmótans, helt alt hetta vera pátúgv. Hvussu kundi ein sál bjarga sær undan likamsins roti? Tað var visindaliga ógjørlegt. Uppreisnin var ein dreymur, ein tápuligur uggi hjá stuttkomnum og bangnum sálum.

Eina náttina tá Jechidah lá í einum króki og hugsaði um Jachid og tær njótingar, hon hevði fingið frá honum, hansara kossar, hansara kin, loyndarmálini, hann hevði lytt henni í oyrað, tær mongu stóður og teir mongu leikir, hann hevði lært hana, kom Dumah, Deyðans túsundoygdi Eingil, inn við einum eldsverði í hondini, á at lita júst sum tær Heilagu Bókurnar lýsa hann.

— Tin timi er komin, litla systir, segði hann.

— Tað ber ikki til at skjóta málið inn fyri ein annan rætt?

— Tey, sum eru í hesum endanum, fara altíð til Jarðar.

Tað fór Jechiduh kalt niður eftir bakinum. — Iðan, eg eri til reiðar.

— Jechidah, iðran hjálpir enn. Sig frá tínum syndum.

— Hvussu kann tað hjálpa? Tað einasta, eg iðri meg um, er, at eg ikki syndaði meira, segði Jechidah treiskliga.

Bæði tagdu. At enda segði Dumah: — Jechidah, eg veit, at tú ert ill við meg. Men er tað mín skyld, systir? Ynskti eg at gerast ein Deyðans Eingil? Eisini eg eri ein syndari, útlagin úr einum hægri ríki, mín straffur at vera ein sálanna bøðil. Jechidah, eg havi ikki ynskt tín deyða, men fell ikki í fátt. Deyðin er ikki so ræðuligur, sum tú heldur. Tað er rætt, at tann fyrsta tíðin er ikki lott. Men ert tú fyrst gróðursett í móður livi, eru teir niggju mánaðirnir, ið koma, ikki harðir. Tú fert at gloyma alt, sum tú hevur lært

